

БРАНИМИР КЪРШИЧ (Бранимир Кршић, 1981) е роден в Сисак, Хърватия. Завършил е сръбски език и литература в Университета в Баня Лука. В момента живее в Котор Варош. Първата му стихосбирка Обикновени стихотворения (Обичне пјесме, 2008) получава няколко награди, сред които „Чучкова книга“ от литературния конкурс на името на Бранко Чучак и „Стражилово“ от ежегодния конкурс в Сремски Карловци. Автор е и на поетическите книги Черторезник (Черторезник, 2012) и Разговор със Стеван (Разговор са Стеваном, 2012). Негови

стихотворения са публикувани в антологията Извън кутията (Van kutije), издадена в Черна гора, както и в списанията „Змијање“ (Баня Лука, Република Сръбска) и „Повеља“ (Кралево, Сърбия). Най-голямо влияние върху младия автор оказва поетът Стеван Раичкович. На него в дебютната си книга Кършич е посветил един от поетичните цикли – „Разговор са Стеваном“, който покъсно дава името и на самостоятелна стихосбирка.

ЈЕДИНИ ПУТ

Горд бол и ватрени тресак
(свемоћне шаке идеала)
и земља што грли пијесак –
добије срце од кристала.

САМО ВЕДНЉЖ

Горда болка, огнен трясък
(всемоѓщите ръце на идеала)
и земя, прегърната от пясък,
се слобива със сърце кристално.

ДАЛИЈА

О колико биља скрива твоје име,
и налази, нетакнута, раскршћа у слуху
носећи скривено благо нестварних галија...
Оно дамара у глави, као откриће риме,
оно је рефрен питатељни духу,
Далија, Далија...

Твој укотвљени поглед најширу ватру носи,
његова благод стичи на најоштрију вијугу;
као цвјетови бехара, што пољем трче боси —
у утроби носи зачеће свих свијетлих талија...
Ипак, затворен је, у прекаљеном кругу,
и непробољиво тужан, попут дјетета које проси,
Далија, Далија...

БУДИ УВИЈЕК ТУ

Остави своју косу, у неком другом граду,
остави своју кожу, да мирише, некој земљи другој,
мени само донеси, на уснама, љубав, вјеру и наду,
да треперимо, бестјелесни, у некој срећи дугој,
да нам оловне мисли никад не украду
тајанствени Господњи пој...

ДАЛИЯ

О, колко билки се крият в твоето име
 и непокътнати пътища то озвучава,
 в него е скрито имането на въобразени галери...
 Пулсира в главата подобно намерени рими,
 то е рефрен, който духа утолява,
 Далия, моя химера...

В закотвения ти поглед най-буйният пламък се носи,
 и в своята благост прилича на остър завой;
 като цветчета, които в ливадите гонят се боси –
 в утробата носи зачатие на всичките светли хетери...
 Но е затворен сред кръгъл покой
 и нелечимо печален, като дете е, което във проси,
 Далия, моя химера...

БЪДИ ВИНАГИ ТУК

Остави в далечен град ти своите коси,
 остави и кожата си да ухае в някоя земя далечна,
 любов и вяра, и надежда с устните си донеси,
 в безкрайно щастие да тръпнем с тебе безтелесни
 и никога оловната ни мисъл да не заглуши
 тайнствените Божи песни...

Превод от сръбски: **Кремена Коева**
 Редактор на превода: **Жоржета Чолакова**